

Градъ Севлиево е възникналъ на сегашното си мѣсто, благодарение на сгодното му географско положение при по-голъмка рѣкаи на благоприятно създалитѣ се условия за стопански животъ. Градътъ ще да е възникналъ въ първитѣ години следъ покоряването на България отъ турцитѣ — презъ XV вѣкъ.

Въ турско време градътъ ще да е билъ доста заможенъ. За това сведочатъ многото джамии въ града, кулата на градския часовникъ (отъ 1775 година), каквато нѣма никой отъ севернитѣ подбалкански градове, нито дори Търново, а също така — и сравнително голѣмата и стара черкова „Св. Пророкъ Илия“, чийто високо художественъ иконостасъ отъ най-свършена рѣзба нѣма равенъ на себе си също така въ никаква черкова на споменатитѣ преди малко подбалкански градове. Имало е, значи, по онова време въ Севлиево хора съ усѣтъ за красивото и които не сж се скъпили въ сръдствата, за да си го създадатъ.

Населението на гр. Севлиево на 31 декемврий 1934 г. е било 9004 души. Този брой намалява при всѣко преброяване отъ 1910 г. насамъ, когато жителитѣ на града сж били вече близу до 10,000 (точно 9942), вмѣсто да се увеличава. Причината за това намаляване броя на населението въ Севлиево е, че градътъ остана и до сега безъ желѣзо-пътна връзка съ ж. п. мрежа на Царството. Поради тази откъснатостъ и отдалеченостъ отъ ж. п. линия, поминъкътъ на севлиевци е много затрудненъ и затова голѣмъ брой по-будни и по-предприемчиви младежи напуштатъ родния градъ и отиватъ другаде да работятъ и живѣятъ. Държавата като че ли мащески е гледала на Севлиево, защото дълги години то е бивало все опозиционно настроено къмъ разнитѣ партийни правителства. Отдавна вече е време, държавата да направи възможното и да свърже този западналъ икономически свой градъ съ желѣзопътната мрежа. За Севлиево най-добре би било, ако се построи отдавна проектираната северна подбалканска линия, която ще облекчи Централната и то по усвоеното трасе: София — Ботевградъ — Бръстница — Абланица (Ловешко) — Севлиево — Търново — Елена — Върбица — Преславъ — Шуменъ — Варна (морето).

Отъ Севлиево се открива една отъ *най-обширнитѣ и най-взличествениѣ гледки на Високия Сръденъ Балканъ*. Отъ никой градъ на Северна България нѣма такъвъ обширенъ панораменъ изгледъ на планината. Особно обширенъ е изгледътъ отъ Крушовскитѣ дозя. Отъ тамъ се виждатъ всичкитѣ най-високи върхове на Балкана, като се започне отъ Веженъ на западъ, та презъ Амбарица, Юмрукчалъ, Мара-Гидикъ, Кадемлия съ Мазалатъ и по-низкитѣ върхове се стигне до Шипчанския Св. Никола, на който ясно се вижда паметникътъ на Освобождението и презъ Бузлуджа се стига до върховетѣ на Еленския Балканъ на изтокъ. Гледката е